

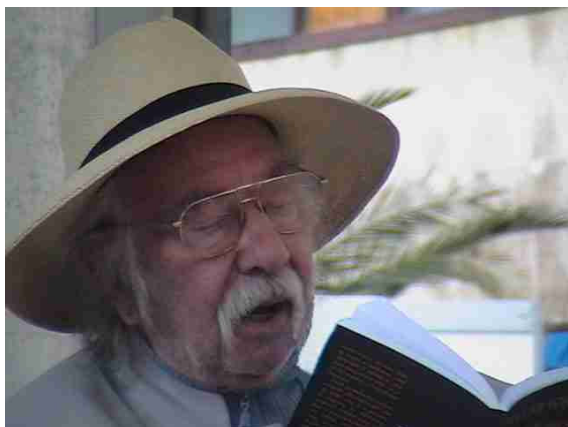
BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESÍTŐJE
Új sorozat, III. évfolyam, 8 (24) szám Bécs, 2008 október

Határ Győző

A szalmaszál Gondolatok Ötvenhatról

Hét év alatt kicserélődik a szervezet sejtállománya – kivéve a neuron sejtjeit, amelyek nem regenerálnak, s mondhatni, pótolhatatlanok. Ötvenhat óta biotömegemben, ami vagyok, a sejtek közel hétszer cserélődtek – s hogy is lehetne másként: más vagyok, mint ami voltam.

Ha mindezt a földi világra vonatkoztatjuk – annak a "sejtjei" is közel

hétszer cserélődtek. Eszembe jut Collingwood jeles történész-filozófus mondása: "*History books begin and end, but the events they describe do not*" – "a történelemlékönyvnek van eleje és vége, de az eseményeknek, amelyeket leír, se eleje, se vége"

én se vagyok képes arra, hogy másként lássam: az események nagy vízszintesének tükre megborul, és beáll a függőlegesbe; és a történelemnek e Niagaráján ott vagyunk rajta-benne mi is, zuhogó eseményekbe beágyazottan, velük zuhanó parányok

életünk elhurkolódik egyetlen katartikus-traumatikus eseménykartács körül – de valójában az eseményhömpölynek a zuhogón se eleje, se vége.

Írántunk való végzetetlen közönyében a történelem ugyanolyan, mint a kaoszmosz a létegeszben: "értelmezésünk" nem érdeklí.

Mit sem törődik velem, hogy mi a magunk eseménykartácsához oly érzékenyen ragaszkodunk, s már-már szinte egyé nőttünk vele. A roppant hömpöly, ez a se eleje, se vége eseménytenger toronyhullámaival átborul rajtunk, s máris alul gyöngyözünk a mélytajtékban, ahol az új nemzedék elementáris feledésének buboréktömege vesz körül: ezer jelét vehetjük, láthatjuk, mint butulnak ki a történelemből, és mint veszik át ragályos közönyét az iránt az "epizód" iránt, amely nekünk tudatmeghatározó élmény volt, kincses Jelenlét, nekik meg múltnál múltabb, s egyre törpül

mennyi időbe telik – elképzelhető-e, hogy valaha kézen-közön "elvész"? El hát, minden elképzelhető. De mi magunk, akik abba az eseménykartácsba bezárva pergetjük életidőnköt, s zárványaként annak egyik szilánkjává vagyunk: a világ kimutatkozhat, a második-harmadik nemzedék kibutulhat belőle, de mi nem felejtünk.

S mint aki álmában is, ha kell, felmondja a leckét – vagy ha felrésznek hajnali legédesebb álmomból, hogy rám kérdezzenek, hogy volt, mint volt, mi volt: így vagyok vele – a látottakkal, a megélttel: ha mesélnem kéne róla, könyvnél alább nem adnám (s ha krónikát nem is – színpadi játékot már írtam róla).

mert még ott tartogatom ezt a kartácsot, ahogy akkor a világ szemébe fröccsent, idegrendszeremnek ama ritka becses sejtjeiben, amelyek nem újulnak, nem pusztulnak, és engrammjaikban őrzik világot

(folytatása a 2. oldalon)

A tartalomból:

MEGHÍVÓ:

JANKOVICS MARCELL
'Akarat, értelem, emlékezés – nemzetstratégia'

2008. nov 9-én 17:30 órakor
(3. oldal)

JANKOVICS MARCELL

Az én dzsinnem
(4. oldal)

Elhunyt Csiki László

(5. oldal)

MIRCEA DINESCU:

Hősök és sírok
Felnőttbresztő mese

(6. oldal)

GYERMEKEK OLDALA:

Mátyás király meg az öreg ember

(7. oldal)

FIGYELŐ

Előzetes,
kiállítások,

koncert,

impreszum (8. oldal)

(folytatás az 1. oldalról)

emléknyomatát hátulgombolós koromtól a halálközeli kórtermi fájdalmaiig, amelyeken a kiüvöltés nem könnyít, a gyógyszerméreg nem segít

de ha a fájdalommentes éji virrasztás kegyelmében részesülök, megelevenedik körülöttem minden: a mesebeli *Talán Igaz Se Volt*; a Hat Nap *Aurora Borealiszának* fénypadjai, amit győzelemnek véltünk; meg a Hetedik Nap, a megrohanás, a visszatörlesztés napja

a rohamlővegek szembefordulása a körutak-sugárutak palotahomlokzataival, hogy ágyastul-zongorástul, gerendák, mesterfalak úgy omoljanak alá a szemem láttára azzá a romtömeggé, amivé ábrándvilágunk omlott, a szabad ország, a függetlenség álomvilága.

Utóbb az álom versekben sirattam el – mert annak a kartácsnak történetesen az a szilánkja lettem, amely messzire fröccsen, s aztán: hull, ahova hull – így volt kiszabva nékem. De a többségnek úgy volt kiszabva, hogy maradjon; vagy mert nem sikerült a röpte – a ballisztikus görbe túl alacsony volt –, vagy mert elkapták, kit a határon, kit a lakásán, hívatlan éjszakai kopogatók

tudtam róluk, reszkettem értük (indítottam holmi „gyógyszerakciót” is, hogy beteg íróársaim olyan nyugati gyógyszerhez jussanak, ami esetleg az életet jelenthette). Lestem is, váltig lestem a dzsungeltávíróra a híreket róluk, de évtizedek beleteltek, amíg hiteles krónikáját olvashattam pokoljáró kalandjaiknak. S aminek az ízet oly igen jól ismertem még régről – most belekóstolhattak a börtönkosztba

tudom, milyen szabad szemmel alig látható blokkbetűkkel írott verseket kicsempészni: legkiválóbb költőársaim egyike azzal foglalatzkodott, hogy tűhegyes grafittal a sorok közé, Vergilius-kötetébe beírja a fordítást, és váltig a fogláról kellett reszketnie, hogy az majd elkobozza, és egész évi munkáját semmivé teszi

volt írópotentát, akinek múltbéli pártérdemeit még a kádárscsina is honorálta: földszintes kerti zárkát, írógépet, félezer kötetes könyvtárat és heti rendkívüli látogatást kapott

amiről a dzsungeltávíró alig tudott beszámolni, utóbb mindenre fény derült: kihallgatásra, fenyegetésre, verésre – meg arra, hogy ki volt a bátor, ki a gyáva. (Aki a villanyozást kibírta "elköpés" nélkül – az vesse rá az első követ.)

Hány "holdra lépés", hány afrikai népiirtás – hány "Bosznia": hány nap a világ?

Igaz, megint benne a Nagy Zuhogóban – azért mint a felfelé ugródó pisztráng – egy pillanatra megcsillanhattunk: jött éve csodáknak

voltunk-vagyunk-legyünk is: verhetetlenek a túlélésben

"alátemetve" élünk?

sebaj. Mi mindig szerét ejtjük, hogy kidugjuk lélegzőkénket – a szalmaszálat.

JELSZAVAINK VALÁNAK

Emlékezzünk az 1956-ra a forradalom és szabadságharc jelszavaival:

*Ne csináljunk mindent késsve,
Nagy Imrét a vezetésbe!*

*Éljen a törvény,
Vesszen az önkény!*

*Szovjet-magyar barátság
Egyenlőség alapján!*

*Munkás, diák egyet akar,
Tartson velünk, aki magyar!*

*Az a kérdés Pesten-Budán,
Hová lett a magyar urán?*

*Új vezetés, új irány
Új vezetőket kíván!*

*Lengyel-magyar barátságot,
Jólétet és szabadságot!*

*Rákosit a Dunába,
Nagy Imrét a kormányba!*

*Nem állunk meg félúton,
Sztalinizmus pusztuljon!*

Ruszkák, haza!

*Lengyelország példát mutat,
Kövessük a magyar utat!*

Aki magyar, velünk tart!

- Radics Éva közlése

MEGHÍVÓ

a Bornemisza Péter Társaság következő estjére

Meghívottunk:

Jankovics Marcell (Budapest)

rajzfilmrendező, művelődéstörténész, könyvillusztrátor és szakíró

Az előadás címe:

"Akarat, értelem, emlékezés - nemzetstratégia"

2008. november 9-én, vasárnap, d.u. 17:30 órakor

Az előadás helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

Jankovics Marcell (Budapest, 1941. október 21.)

Édesapját 1950-ben koholt vádak alapján letartóztatták, és életfogytiglani kényszermunkára ítélték. 1956-ban kiszabadították; a forradalom leverése után felügyelettel szabadlábban maradhatott. Közben családját 1951-ben kitelepítették, ahonnan csak 1953-ban térhettek vissza.

A gyermek Marcell 1955-től a Pannonhalmi Bencés Gimnázium és Kollégiumba járt, ott is érettségizett.

1959-60 munkás, 1960 óta a Pannónia Rajzfilmstúdió (most Kft.) munkatársa, 1996-tól ügyvezetője. 1998 óta a Nemzeti Kulturális Alap elnöke. 1971-72 a Képzőművészeti Gimnáziumban, 1981 óta az Iparművészeti Főiskolán animációt tanít, 1999 óta egyetemi magántanár.

1965 óta önálló filmrendező. Korábban rendszeresen készített ismeretterjesztő, művelődéstörténeti sorozatokat a televíziók számára. Művelődéstörténeti tárgyú könyvei 1987 óta jelennek meg. Rendszeresen illusztrál mesekönyveket.

1996-2000 a *Magyar Nemzet* szerkesztőbizottságának tagja. 1993 óta a Magyar Művészeti Akadémia tagja

Díjak, elismerések:

Oscar-díjra jelölték Sisyphus c. filmjéért (1975), Cannes-i Arany Pálma a Küzdők c. filmért (1977), Balázs Béla-díj (1974), Kossuth-díj (1978), Ifjúsági Díj (1982), Érdemes művész (1984), Los Angelesben Minden idők legjobb rajzfilmje díj a Fehérlófia (1981) c. filmért (1984), Életfa-díj (1988), Magyar Köztársaság Középkeresztje (1998) Budapest II. kerület díszpolgára (2000), Duna TV Pátria-díj (2002), Magyar Művészetért (2005), Árpád emlékdíj (2007).

Főbb rendezései:

János vitéz (1973), Fehérlófia (1981), Ének a csodaszarvasról (2002), sorozatok: Gusztáv, Magyar népmesék, Mondák a magyar történelemből, jelenleg Az ember tragédiája animációs filmváltozatán dolgozik, a filmből eddig 14 szín adaptációja készült el. Főbb írásművei: Csillagok között fényességes csillag (1987), Jelképkalendárium (1988), Jelképtár (társszerző, 1990), A fa mitológiája (1991), Ahol a madár se jár (1996), A Nap könyve (1996), Új Jelkép kalendárium (1997), Mély a múltnak kútja (1998), Book of the Sun (A Nap könyvének angol nyelvű kiadása, 2000), Ének a csodaszarvasról (a film képeskönyv változata, 2001), A Szarvas Könyve (2004), A löcsei Szent Jakab templom szárnya oltárai (2007).

Jankovics Marcell

Az én dzsinnem

Első (báb)színházi élményemet is a szakmai előjeleim közé sorolom. Ez is emlékezetes esemény volt a számomra. Iskolával mentünk oda is, több tanító néni kíséretében. A Moszkva téri végállomás volt a találkozó helye. Nagyanyám tett föl a 6-os villamosra. Amikor az Oktogonnál leszálltunk, a zakómat (a sötétkék kordbársonyt sárgaréz pitykével) a villamoson felejtettem. Meleg volt, és mellettem hevert az ülésen. Volt sírás-rívás, én elkéstem az előadásról, azzal a tanító nénivel együtt, akire engem mért ki a sors, de a kabátka meglett! Hogy hogyan, az nincs előttem.

Már eddig is emlékezetes kaland volt, de a lényeg ezután következett. Mivel az előadás már javában folyt – Aladdinról és a csodalámpájáról szólt a mese, sötétben botorkáltam a helyemre. Épp megszoktam sötétet is, meg a bábméretű világot, amikor is Aladdin megdörzsölte a lámpát, füst szállt fel, és a füstben megjelent a dzsinn, egy gyönyörű nő! Már az is megrázó volt, hogy nő és nem férfi játszott. A dzsinnek minden leírásban férfiak, az ember (gyerekét) igazán váratlanul éri, ha férfi helyett egy nő jelenik meg, ilyen közel és ráadásul negligzsében. (A bábszínház nézőterén a kis bábok miatt csupán néhány széksor áll. Amikor a színpadon egy élő ember, a bábokhoz mérten valóságos óriás jelenik meg, akinek a feje a felső függönyig ér, a néző a bábok totálvilágából hirtelen emberközébe kerül.)

Kétrészes flitteres fürdőruhában volt. Én annak láttam legalábbis, az alsó részhez varrt, áttetsző fátyolbugyogót "levette" lábairól a szemem. A haját selyemturbán takarta, amit elől hatalmas, csillogó "drágakő" fogott össze, abból pedig valamilyen toll állt ki. Óriás karika-fülbevalók és valószínűtlenül hosszú szempillák tették teljessé az illúziót.

A műfajból adódó sajátos áttételnek köszönhetően, amit a távolság és a nézőtér – színpad ellentéte még varázslatosabbá tett, észre sem vettem, hogy a nő erősen ki van festve, következésképpen "öreg". A negligzsé, a zárt tér (színházban színpad, színpadon kincses barlang), a füst, a varázslatos hatást fokozó vörös fények budoár-hangulatot teremtettek. A szemem-szám elállt. Beleszerettem a nőbe és kész.

Ettől kezdve évekig arról álmodoztam, hogyan hoz össze majd bennünket a sors, és nyerem el

végül a kegyeit. A szép Luci nénire, Jaja néném barátnőjére hasonlított, akivel még évtizedek múltán is alkalmam volt találkozni. Valahányszor megpillantottam, mindig eszembe jutott a dzsinn.

Sokáig ez volt egyetlen bábszínházi élményem. Már rajzfilmes voltam, amikor a 60-as évek közepén a bábszínház felnőtt műsor-sorozatának és Koós Iván báb- és díszlettervezőnek a híre eljutott a fülembe. Akkor kezdtem rendszeresen előadásokra járni. '96-ban Metzner János, a Budapest Bábszínház akkori igazgatója felkínálta annak lehetőségét, hogy náluk dolgozhassak. A színház vezető művészeivel való ismerkedéskor elmeséltem nekik "első szerelmemet". Nevetve mondták, hogy a hajdani dzsinn nem más volt, mint a bábszínház akkor már legendás (elhunyt) főrendezője, Szőnyi Kató. Belepirultam, de volt is miért pironkodnom, amikor megtudtam azt is, hogy az általam látott daraboknak (A Fából faragott királyfinak, a Petruskának, a Csodalatos mandarinnak) amelyeknek a zene után elsősorban bábjai és díszletei nyugöztek le, az én dzsinnem volt a rendezője.

Utánanézttem, mikor mutatták be az Aladdin és a csodalámpa című bábjátékot. 1950. februárjában. Amikor én láttam, már meleg tavasz volt, és persze "ötvenes évek", annak minden látható jelével. Túl vagyunk az első nagy pereken, az ÁVO elviszi a házból Melocco Jánost, a *Ludas Matyi* nyomán megtanulok Mindszenty, "láncos kutya" Tito, rothadt amerikai kapitalista, horthysta gróf, fasiszta csendőr, zsíros paraszt karikatúrákat rajzolni, de ez csak akkor tudatosodik bennem, amikor félév múlva letartóztatják Apámat.

Számomra a bábszínházi kalamajka, a kabát elvesztése és megtalálása, a dzsinn nő az egyetlen bevésődött emlékem ebből az időszakból. Ma ezt furcsállom. De miért is? Hiszen mindössze nyolc és fél éves voltam ekkor. A magán- és a közélet felnőttkorban is szétválk, nemhogy gyerekkorban.

Tudtunk, mertünk álmodozni, boldog lenni a legsötétebb diktatúra éveiben is.

Elhunyt Csiki László

Életének 64. évében, október 2-án este otthonában elhunyt Csiki László erdélyi születésű író, költő, műfordító.

Csiki László, aki többek között a Kellékek, az Elhallgatások és A keresztelő című verseskötetek szerzőjeként vált ismertté, 1944. október 5-én született Sepsiszentgyörgyön. 1965-ben jelentkezett az irodalmi lapokban első verseivel. A kolozsvári egyetem bölcsészkarát végezte, majd szülővárosa helyi lapjának, A *Megyei Tükör*nek a

szerkesztője. Később a bukaresti Kriterion kiadó lektora, majd az *Utunk* című irodalmi hetilap szerkesztője.

1982-től Magyarországon élt. Román írószövetségi díjat, illetve Füst Milán- és József Attila-díjat is kapott. Versírói munkásságával az utóbbi években némileg felhagyott a próza, illetve a színmű javára. Eredeti hangvételű, filozofikus költészete a kezdetek termésében is figyelemre méltót alkotott.

Csiki László **Villon**

Jó fiúk, öreg cimborák,
ne hagyjátok veszni a részem,
ha a világ már ily fonák,
hogyan nő körénk a penészen:
munkát keressetek a pénzen.
Ha jót tesztek, akaratlan,
s mert két feléből lesz az érem:
nem magam, csak munkát hagytam.

Itthagynom sok közös emlék
rám eső felét is, vigyétek,
de ha mégis pokolra mennék
- emléket hagyni legfőbb vétek -,
tisztá folt lesz rajtam a bélyeg.
leltár hibázik miattam,
s még megfizettek, félve félek,
mert loptam magam, el nem adtam.

Szeretőmnek a hiányom,
nem adhatok már mást örökbe;
lehet, nyerhet is a káron -
életemben sem tellet többre.
Nem madár voltam, csak a röpte.
Most fenn vagyok, oly magasban,
egy cigánygyerek is leköpné,
mert nem magam, csak kezem adtam.

Ajánlás

Herceg, hallod-e, hogy hallnak?
Nézed, ugye, hogy egyre néznek?
Szemükön pénz, bár meg se haltak,
és én csak játszom, én csak élek.

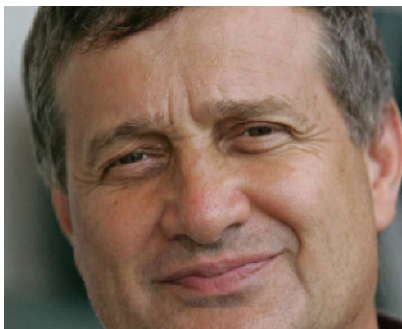
.....

Mircea Dinescu

Hősök és sírok

Az az érzésem, hogy Fidel Castrót az amerikaiak tartották eddig életben, mert jól jött nekik egy mumus alig egy kőhajításnyira Florida partjaitól.

Manapság azonban az agg El Commandante - aki sikeresen túlélte mind a háromszáz gyilkossági kísérletet, melyet hollywoodi nádpuskával hajtott végre ellene a CIA - bizonyára mérgében fog belehalni, látván, hogy sem sarlóra, sem kalapácsra nincs szükség ahhoz, hogy az ember gyökerestől kiirtsa a

kapitalizmus sudár fáját.

A zátonyra futott pénzügyi óriáscetek látványa, amint magatehetetlenül hevernek a Wall Street homokos partján, kiknek Bush úr időnként egy-egy kancsó vizet önt a fejére kimúlásukat megelőzendő, teljes egészében meghazudtolja az osztályharc marxista elvét, hisz ime, manapság

a munkásosztály maga az aki a leginkább pánikba esik, látván hogy valójában a bankárok a kapitalizmus legvérbelibb sírásói.

Felnőttbresztő mese

Miután több mint ötven éve járunk, tapogatózva, mint a vakok, keresve-kutatva az eltűnt kapitalizmus nyomát, most, amikor végre kinyithatnánk a szemünket, hogy végiglegeltessük a fogyasztói társadalom fenséges látványán, nos pont most csinál belőlünk fasírtot a kapitalizmus krízise, mint zebrán áthaladó gyalogosból a robogó autó. Jómagam ehhez nem tudok hozzáfűzni mást, mint egy régi parabolát, amelynek, úgy tűnik, sohasem jár le a szavatossági ideje.

Az orvostudomány annaleseiben leírtak egy egészen furcsa esetet, amikor is egy vakon született egyén öngyilkosságot követett el, alig néhány hétre rá, hogy látni kezdett, csupán amiatt, hogy vakon a világot sokkal szebbnek képzelte el, mint amilyen az a valóságban volt. Amennyire ellenállónak bizonyult a sötétség birodalmában, ugyanannyira sebezhetővé vált, amikor meglátta a napvilágot.

Hajdan a vakondok nyegleségével haladt végig az utcákon, művészi virtuozitással fonta a kosarat, s derűvel fogadta el sorsát, amikor húszévesen megházasodott a Vakok Egyesületében megismert kolleganőjével.

A sokkoló valóság, mellyel a csodával határos műtét után szembesült, nyomban az első pupillanyitás után a szellemileg fogyatékosok közé

vetette: a fény agresszivitása, a színárnyalatok szegényessége, a tárgyak alakja, a körülötte forgó emberek arca - mindezek közül egyik sem felelt meg annak a tapasztalat által be nem szennyezett képnek, amelyet születése után a könyvelő rendszeretével alkotott magának a sötétben.

A felesége, amely korábban csodálatos vízililiomként lebegett képzelőereje víztükrén, hirtelen átváltozott a krumpli kecsességével bíró lényé. Meg aztán azt az alakot, aki visszanézett rá a tükörből, meglehetősen unalmas és kissé akarnok fickónak találta. A normális emberek srég világában örökké habozó, dadogó gesztusú egyénné vált. Most, hogy látott, kezdett el igazán belebotolni a földön heverő kövekbe, borral leönteni az asztaltárs zakóját, s bizonytalanná válni, mikor mehet át a szemközi járdára. Semmi kétség: az ujjbegyeiben rejlő szemek, melyekkel korábban oly csodálatos módon látott, hirtelen megvakultak, s kiszáradt az a szimbólumokból álló erdő is, amelyben korábban az ártatlan bennszülött ügyességével mozgott. Amint látni kezdett, menten úgy érezte magát, mint egy tűz nélküli cserépkályha, mint egy kiherélt állat.

Öngyilkos lett tehát, magával vive a mese tanulságát, egyedül a mesét, magát, testálva ránk.

(Dinescu írásai eredetileg a bukaresti Cotidianul című napilapban jelentek meg. Románból fordította: Kászoni Zoltán)

Zenei hírek

Joó Imola, a Bécsi Zeneművészeti Egyetem tanára 2008 szeptember 1-től a Pozsonyi Konzervatórium zongora tanszakán vendégprofesszorként fog működni.

Hochbichler Mária, **Henter Nicole** és **Barnás Miklós**, mindhárman a Joó Imola által vezetett Bécsi Zeneművészeti Egyetem különleges tehetségű zongora-szak magyar növendékei, az idei évben nemzetközi zenei versenyeken (Citta die Barlett, Lassing, Wiener Pianistenwettbewerb) első helyezéseket értek el.

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala

Mátyás király meg az öreg ember

Egyszer Mátyás király nagy urakkal járta az országot. Kedves volt mindenkire, nem nézte, ki-mi, megszólított mindenkit. Megszólított egy öreg embert is. Az öreg valamikor a katonája volt. Egy-két szó után rögtön rá is ismert, mert Mátyás király megismerte esztendőök múlva is, hogy ki szolgált nála.

- Tisztességben, öreg! - mondta a király.
- Köszönöm az asszonynak! - felelte az öreg.
- Hány pénzért dolgozol? - kérdezte a király.
- Hatért! - felelte rá az öreg.
- Hányból élsz?
- Kettőből!
- Hát négyet hova teszel?
- A sárba dobom!
- Hány még a harminckettő?
- Már csak tizenkettő!
- Meg tudnád-e fejni a bakkecskét?
- Meg én!

Az urak csak bámultak. Egy szót se értettek ebből a beszédből. Látta ezt a király, s nevetve még azt mondta:

- Míg a képemet meg nem látod, addig meg ne magyarázd senkinek!
- Azzal a király továbbment. Az urak utána. Rögtön tudakolni kezdték:
- Mi szót váltott fenséged ezzel az öreg paraszttal? Nem értjük!

Felelt Mátyás király:

- Találjátok ki. Aki kitalálja, nagy jutalmat kap!

Az urak gondolkodtak, de hasztalan! Erre gyorsan visszamentek az öreghez. Körülvették, kérték, unszolták, hogy magyarázza meg azokat a kérdéseket.

- Addig nem mondhatok semmit, míg a király képét nem látom - mondta az öreg.
- Hol? Milyen képét? - kérdezték az urak.
- Ami az aranypénzen van kinyomva - mondta az öreg.

Megállapodtak tíz aranyban.

Az öreg most már elkezdte a magyarázatot.

- "Tisztességben, öreg!" - ez azt jelenti, hogy az asszony mossa rám a ruhát. Márpedig a tiszta ruha tisztesség, azért vagyok tisztességes. S ezért mondtam, hogy köszönöm az asszonynak.

- De miért dobod a pénzt a sárba? A hat közül négyet? - kérdezték az urak.
- Hat pénzt keresek. Kettőből magam élek, négyet a fiamra költök, az pedig annyi, mintha a sárba dobnám!

- felelte az öreg.
- Hát az mit jelent: "Hány még a harminckettő?"
- Megmondom tíz aranyért!

Leolvasták az öregnek az urak azt a tíz aranyat is.

- Legénykoromban harminckét fogam volt, de most már csak tizenkettő van, ez azt jelenti - felelte nevetve az öreg.

Már csak egy kérdés volt hátra. Az urak azért se sajnálták a tíz aranyat.

- Hát az mit jelent, hogy "a bakkecskéket hogyan fejed meg?"
- Az azt, ahogyan most az urakat megfejem!

Figyelő

Figyelő

Figyelő

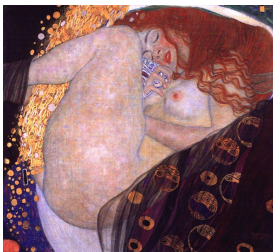
KIÁLLÍTÁSOK

Nach 1970

1970 után - Kortárs osztrák művészet az Albertinában

A tavalyi "Kunst nach 1970" (1970 utáni művészet)-el kezdődő kiállítás-sorozat folytatásának tekinthető a fenti tárlat a bécsi Albertina újonnan megnyíló második emeleti kiállítótermeiben. Ez előző kiállítással ellentétben, ahol a gyűjtemény nemzetközi anyagából történt a válogatás, idén a kortárs osztrák képzőművészetre helyeződött a hangsúly. A kiállított 220 kép 33 művész alkotása, és csak egy pillantásnyi betekintést tud nyújtani a több mint 20000 darabból álló gazdag műgyűjtemény anyagába. A kiállítás 2009 január 11-én zár.

Gustav Klimt und die Kunstschau 1908

Gustav Klimt és az 1908-as Művészeti szemle

A bécsi Untere Belvedere termeiben felelevenítődik a 100 évvel ezelőtti legendás "Kunstschau 1908" kiállítás. A rendezőknek sikerült az akkor kiállított művek jó részét felkutatni, a termek egy részét pedig eredeti állapotukban rekonstruálni. Többek között a 22-es terem is, a már akkor is a szemle fénypontjának számító Gustav Klimt képeivel. A korszakalkotónak számító egykori kiállítás újra bemutatásra kerülő anyaga mellett korabeli fényképek, plakátok, eredeti tervek is láthatók csakúgy, mint az akkor kiállító művészek további alkotásai. A kiállítás 2009 január 18-ig tart nyitva.

Az idő legújabb cáfolata

Kortárs magyar műalkotások az Irokéz Gyűjteményből 1988-2008

A Magyar Nemzeti Galériában október 30-án nyílik és február 1-én zár az Irokéz Gyűjtemény anyagából válogatott tárlat, amely a tervek szerint egy olyan kiállítás-sorozat első állomása, amely a kortárs magyar képzőművészet nem közgyűjteményi kollektívákban való jelenlétével foglalkozik. A kortárs magyar képzőművészet egyik legjelentősebb hazai magángyűjteményét két fiatal szombathelyi üzletember a rendszerváltás környékén hozta létre. Az új típusú gyűjtemény indító darabjai - barátaiktól és kortársaiktól - az akkor bemutatkozó művészgenerációtól származnak.

KONCERT

A bécsi Collegium Hungaricumban, 2008 november 26-án este 6 órakor a Budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem valamint a Bécsi Zeneművészeti Egyetem különleges tehetségű zongora-növendékei közös hangversenyt adnak. (tanárok: Esztó Zsuzsa, Budapest, Joó Imola, Bécs)

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15. Tel.: +43/6767196330.
E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com Redaktion: Zoltán Kászoni /// Bankverbindung: Creditanstalt Bankverein, A-1011 Wien, Schottengasse 6
BLZ: 11000. Konto Nr. 00207578600, IBAN: AT581100000207578600; SWIFT (BIC): BKAUATWW